

LLVERNA

Full de les Parròquies de Manacor

Dipòsit Legal: PM 1486-2011

Manacor, maig 2013 • Núm. 16

Mn. Josep Adrover Vallbona

Fragment de l'homilia pronunciada en la solemnitat de Pentecosta i festa del Sant Crist dia 27 de maig de 2012 per Mn. Josep Adrover Vallbona

En aquest dia, que l'Església Universal celebra la solemnitat de Pentecostès, li deman al Sant Crist que segueixi inundant la nostra ciutat, cadascuna de les famílies, parròquies i comunitats cristianes de Manacor, amb els dons de l'Esperit:

El do de la Saviesa, perquè sapiguem contemplar i conèixer Déu, i separar-nos de tot el que ens fa enfora de la fe, l'amor a Déu i als germans. Donau-nos, Sant Crist, la vostra saviesa eterna perquè ens acompanyi i dirigeixi les nostres obres.

El do de l'Enteniment, o de la Intel·ligència, que perfecciona la nostra fe, perquè sigui llum que ens faci entendre la vostra voluntat, el misteri de Déu, i perquè, com Jesús, crestem en edat, però també en enteniment i gràcia davant Déu i els homes.

El do de Consell, que ens ajudi a ser prudentes, a complir la voluntat de Déu i a actuar com a fills i filles de Déu. Que en els moments difícils de

la vida sapiguem demanar consell a l'Esperit Sant o a persones plenes de l'Esperit.

El do de Fortalesa, que ens dona força en les dificultats, fermesa i constància en la pràctica del bé. I ens ajuda a no desanimar-nos davant la crisi econòmica, les crisis que tothom pateix, la malaltia, els contratemps.

El do de Ciència, per tenir un coneixement profund de les coses divines, per entendre la Sagrada Escriptura, i per a saber descobrir a

Déu present en la creació, en tot el que ens envolta.

El do de Pietat, per inclinar-nos davant Déu, el Sant Crist, celebrar dignament els sagraments i donar culte només a Déu, orientant el nostre cor cap a Déu, i sentint l'amor als germans.

El do del sant Temor de Déu. Temor de fills cap al seu Pare, del fill que estima i respecta el Pare, que és la persona que més ens estima. L'Esperit Sant, mitjançant el temor de Déu, en la seva

presència, ens ajuda a afrontar les males temptacions.

A vós, oh Sant Crist de Manacor, vos demanam que intercedigueu sobre tots i cadascun de nosaltres, perquè plens dels dons de l'Esperit, siguem capaços de parlar l'únic llenguatge de la fe i l'amor i de ser constructors d'una ciutat on ningú s'hi senti estrany i a on tothom vos pugui conèixer i venerar, conhort en les tribulacions i acollida en les alegries.

Molts d'anys i bones festes a tots!

Ara ens queda el seu Esperit

Abans de posar-me a escriure aquest article, he volgut fer una recerca al diccionari dels nostres filòlegs Alcover i Moll sobre el significat de la paraula "esperit". Entre molts altres usos del terme, hi apareixen expressions com aquestes: "Tenir molt esperit o bon esperit: tenir bon ànim, energia, fortalesa interior." Per la seva banda, també apareix aquesta altra: "Tenir poc esperit o ésser pobre d'esperit: ésser mancat d'energia interior; de coratge davant les dificultats o perills." Immediatament, m'he demanat si als cristians d'avui ens escau més la primera o la segona accepció del vocable "esperit".

Seguint el fil dels relats evangèlics, i una mica també del llibre dels Fets dels Apòstols, podem observar que l'Esperit, en majúscules, sempre ha estat quelcom que ha suposat empenta, coratge i ganes de tirar endavant per a aquells que l'han rebut. Fins i tot abans del naixement del Senyor, tan bon punt Maria demana a l'àngel com serà possible tot allò que li anuncia, aquest li va fa saber que "l'Esperit Sant vendrà damunt tu i que el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra." Davant una afirmació tan contundent, els dubtes de Maria es dissipen i no té cap altra voluntat més enllà de posar-se al servei d'allò que Déu vol fer a través d'ella, decidida a vèncer tots els obstacles i les dificultats que suposarà haver dit que sí.

Marc ens conta que Jesús, després d'haver-se fet batejar per Joan, un cop ha estat reconegut per Déu com el

seu Fill estimat, és empès per l'Esperit cap al desert, en un procés de reflexió molt intens i de discerniment profund de la seva missió en aquest món. Vençuts tots els dubtes, havent lliurat els combats pertinents contra les temptacions i les renúncies a què ens aboquen les nostres comoditats, Jesús torna ple de l'Esperit a punt de posar mà en la construcció del Regne promès pel Pare Déu.

Els fruits de l'Esperit en les accions de Jesús són molt abundants, és un do tan gran que s'ha de vessar damunt les persones; i d'això en parlen a bastament tots els evangelis: treu dimonis, perdona una pecadora, calma la tempesta, cura els malalts, ressuscita morts, deslliga la gent d'allò que la fa

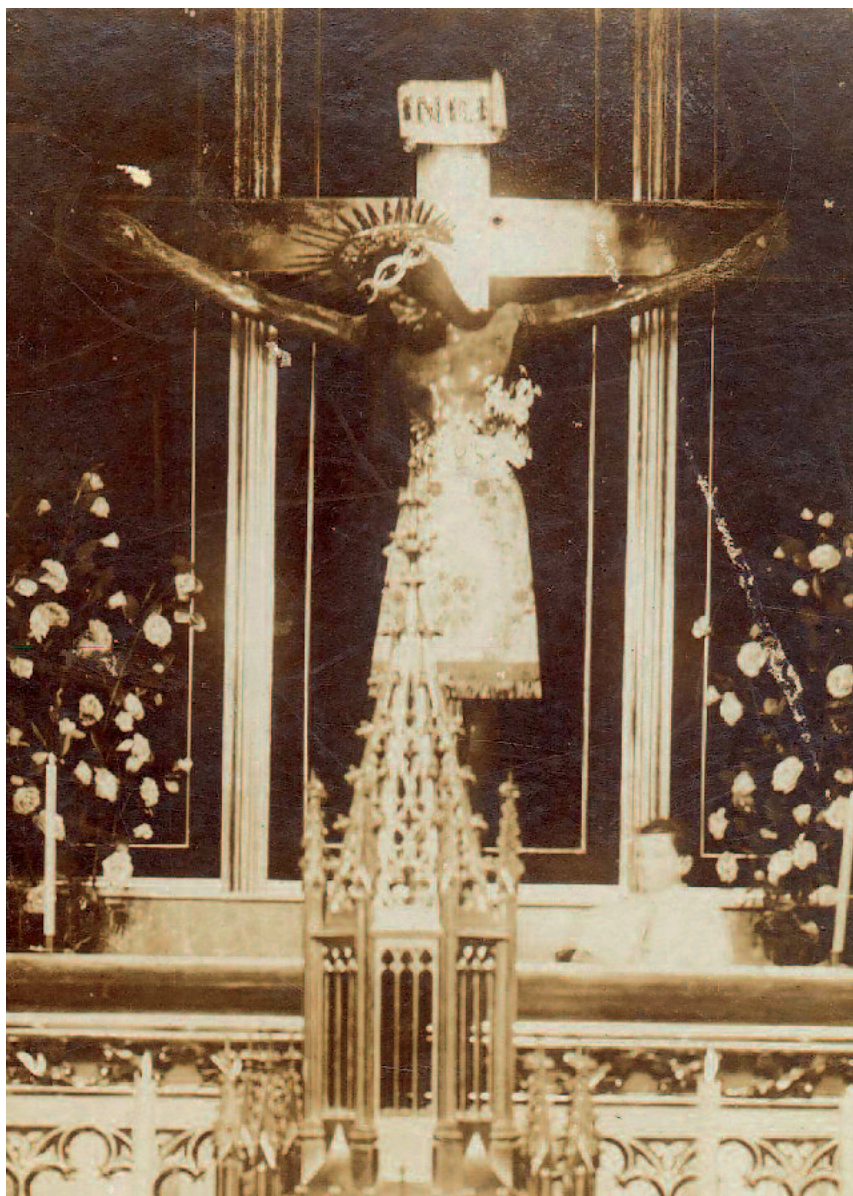
patir, i molts altres "signes del Regne". Però aquest és un do que s'ha de compartir, que no pot quedar només en mans de Jesús, sinó que també l'han de rebre els seus deixebles, als quals considera amics.

Després de la resurrecció del Senyor, els apòstols fan també el seu propi procés de discerniment i de relectura de les escriptures i dels fets de Jesús a la llum de la seva nova presència. I aquella comunitat reclosa, tancada en si mateixa, plena de por, assetjada pels dubtes i, sobretot, pobre d'esperit, rep la força del Ressuscitat, l'alè del Mestre que els infon un vertader Esperit de nova vida, de servei, de pèrdua de les pors, d'anunci joios del tresor més gran que hagin estat capaços de conèixer.

Per la força de l'Esperit neix l'Església, i comencen a donar els primers fruits les noves comunitats de seguidors del Senyor, on ningú se sent exclòs, on tots els béns es comparteixen, on la pregària i l'eucaristia són el centre de la seva vida, on l'exemple de servei i de fraternitat que es dona convenç tot-hom. Podríem dir que han passat de ser "gent pobra d'esperit" a homes i dones que tenen un "bon esperit": la presència constant del Ressuscitat que camina el seu costat i que fa feina, a través d'ells, en la construcció d'un Regne amb gent entusiasta, valenta, confiada i decidida a posar-se al servei dels germans.

Siguem, idò, gent que té un bon esperit. Felicitat Pentecosta!

La festa de les quaranta hores del Sant Crist de Manacor

Així doncs, l'any 1777 va ser el primer que se feren a la Parròquia de Manacor les Quaranta Hores, començant l'exposició del Santíssim Sacrament dissabte a les cinc de l'horabaixa i diumenge, dilluns i dimarts a les quatre i mitja del matí, acabant cada dia a les set i mitja del vespre. Dimarts s'acabava abans perquè a mig dia se celebrava la processó de rúbrica com a solemne acabament.

Les despeses per celebrar dignament les funcions pròpies d'aquests dies es pagaven de les almoines que els fidels oferien. Aviat es fundaren diferents mandes pies que destinaven part dels seus fons al manteniment de la festa religiosa. La més destacada va ser la que deixà Antoni Riutort, que perdurà fins a mitjan segle XIX. Gràcies a la seva generositat s'invertiren entre 1779 i 1781 prop de 200 lliures en domassos, 400 en velluts i més de 30 en la portalada de tela pintada que es col·locava a l'Altar Major. L'any 1812 Mn. Joan Andreu ofería a la Comunitat una fundació de 100 lliures anuals per pagar-ne les despeses, a més de 20 lliures per a la cera que s'hi cremaria. Quan a partir de la segona dècada del segle XIX l'Estat s'apoderà d'aquestes fundacions pietoses s'hagué d'acudir novament a la caritat dels fidels per continuar celebrant les funcions amb la mateixa solemnitat d'abans.

Les Quaranta Hores de Pentecosta no només eren les més antigues de la Parròquia de Manacor sinó també de les primeres que hi hagué a la Part Forana. Això va fer que hi participassin moltes persones dels pobles veïnats així com altes dignitats eclesiàstiques i membres de la noblesa mallorquina que tenien posada a Manacor. Mn. Antoni Truyols relata com aquells cavallers acompanyaven amb atxes enceses el Santíssim Sacrament durant la solemne processó i reserva de dimarts, costum que perdurà fins a ben entrat el segle XIX.

D'ençà de 1890 les Quaranta Hores passaren a començar dissabte a mig dia per poder-les acabar la segona festa a vespre. Es convidava un predicador de prestigi i es procurava un acompanyament musical a l'altura de la que tal vegada era la celebració més sentida pels manacorins.

El 1915 Mn. Antoni Truyols publicava al setmanari local "La Aurora" un interessant article històric on resumia l'origen i l'evolució de la festa i les Quaranta Hores del Sant Crist de Manacor. Explica l'il·lustre historiador que la devoció a les Quaranta Hores fou introduïda a Mallorca al segle XVII. Temps després, el rector Mn. Antoni Vives Burguny determinava demanar al Papa Pius VI la indulgència plenària i al Vicari General de la Diòcesi l'autorització necessària per celebrar-les durant les tres festes de Cincogema. La petició fou aprovada el 2 de maig de 1777, resolent aleshores el Comú de Manacor traslladar perpètuament a Pentecosta la festa del Sant Crist (celebrada fins llavors el dia de l'Ascensió).

MOVIMENT PARROQUIAL

DEL 20 D'ABRIL
AL 17 DE MAIG

Parròquia dels Dolors

Baptismes:

- Paula Molina Torrens
- Iago Álvarez Dreos
- Izán Barrios Cabrera
- Juan Gabriel Lull Moll
- Antoni Nicolau Matamalas
- Víctor Martínez García
- Valeria Martínez García
- Albert Martínez García
- Joan Miquel Cordeiro Adrover
- Juniper Pau Quezada Buruhan
- Juan Angel Egea Frau

Primeres Comunions:

- Aina Morales Gutiérrez
- Sergi López Llinàs
- Javier Martínez Muñoz
- David Luque Adrover
- Lady Estefanía Quezada Buruhan

Noces:

- Francisco Molina Garí amb Nuria Torrens Díaz

Noces d'or:

- Mateu Riera Durán i Margalida Pocoví Lull

Defuncions:

- Margalida Santandreu Oliver
- Maria Obrador Femenías
- Josep Riera Alcover
- Margalida Morey Mas
- Catalina Forteza Cortès
- Joana Gelabert Sastre
- Aina Obrador Morey
- Maria Francisca Garcia Cabezuolo
- Miquel Roman Sureda

Parròquia de Crist Rei

Baptismes:

- Maria del Carme Pons Riera
- Antoni Peláez Cabot

Primeres Comunions:

- Ma. Antònia Adrover Gomila
- Tomeu Bassa Mascaró
- Paula Peláez Cabot
- Alba Galmés Oliver

Defuncions:

- Bernat Galmés Sancho
- Antònia Bauzà Mascaró

Parròquia de Sant Pau

Baptismes:

- Rocío Fermina Ciria Rivera

Defuncions:

- Isabel Fullana Fuster

A la col·lecta feta a les nostres parròquies amb motiu de la jornada de Mallorca Missionera es varen recaptar 2.686,81 euros.

Moltes gràcies.

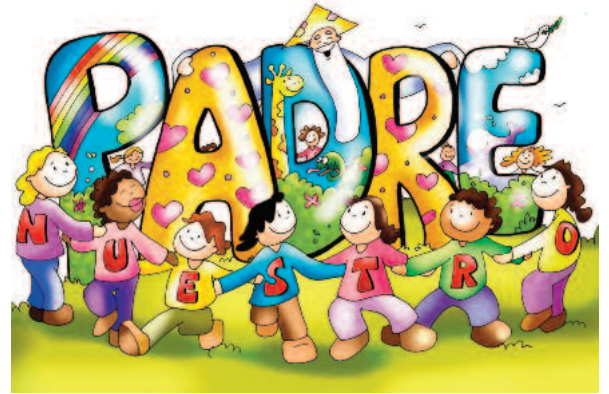
L'experiència de la catequesi en família

La catequesi en família -dita també familiar- és una modalitat de la catequesi convencional que es dona als nins/nines que es preparen per la primera comunió i que, enlloc de dedicar a la preparació una hora setmanal, es donen 10 sessions a l'any (més o menys una mensual) de tres hores de durada, on hi prenen part nins i pares a moments de forma conjunta, i a moments separada.

El material redactat per la Delegació Diocesana de Catequesi és una adaptació del mateix material catequètic de la Diòcesi de Cremona a Itàlia i que compren temes tan suggerents com: la confiança, l'educació, l'escolta i el diàleg, la fe com a trobada, Jesús, la pregària, rebre o ser un sagrament, el seguiment de Jesús, el pas de la servitud al servici, de la por a la confiança, de la necessitat al coratge, de la indignència a la gratuïtat, del coneixement a la tendresa, de l'interès i l'afecte a la fidelitat, l'experiència de la resurrecció, el testimoni... Temes enfocats des de l'humanisme cristià i evangèlic que poden afectar a qualsevol sensibilitat.

El nivell de fe i creença dels pares ha estat heterogeni: alguns tenen una formació religiosa escolar però d'altres no van molt més enllà de les informacions, sovint negatives dels mitjans de comunicació. No sempre hi hagut la presència d'ambdós pares de l'infant, cosa comprensible, per quant el nivell de compromís i d'acceptació de la fe no té per què ésser igual. Els va impactar que l'Església s'interessàs pels seus problemes, que "el goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes d'aquest temps, sobretot dels pobres i de tota casta d'affligits, són també goig i esperança, tristesa i angoixa dels deixebles de Crist" (Gaudium et Spes, Concili Vaticà II)).

Com a catequista del pares, vaig manifestar des d'un principi, que el meu desig seria que les sessions no fossin sermons avorrits i que la participació dels pares era essencial, que per a mi era tan

important escoltar com parlar, que volia saber el que pensaven sobre la fe cristiana.

Després d'alguna sessió de tanteig, cada catequesi superava en interès a l'anterior i el que era més important, la participació cada dia era més ampla. Allò va ser una gran sorpresa, ja que la generació actual de pares ha hagut de viure la secularització galopant de la societat i l'absència de l'ambient de cristiandat viscut per les generacions anteriors.

Si bé per raons dedat els pares podrien ser fills meus, i alguns néts, la diferència generacional no va ser obstacle, per quan, per una banda escoltava i vivia els problemes que exposaven, que resultaven ésser idèntics als dels meus fills i, per una altra, els podia oferir la meua experiència fruit dels meus molts anys, i no només com a pare i padrí, sinó i sobretot com a creient: de quina manera la fe cristiana havia donat sentit a la meua vida.

Idees que quedaren molt clares: que la fe no és un enfilall d'oracions, ni de sacrificis a canvi de favors celestials; que l'Església és un mitjà humà i per tant pecador; que l'important de la nostra fe és el seguiment de Jesús amb l'amor als germans -sobretot els més dèbils- com eix de vida cristiana; que la família s'ha de protegir com a primera cèl·lula de la societat i com a Església domèstica, amb la pregària en família com un instrument d'aquesta protecció.

En la sessió final d'aquest curs manifestaren unànimement la seva satisfacció pel desenvolupament de les sessions i que la seva intenció era continuar amb aquesta modalitat el curs vinent, cosa que m'ha omplert de satisfacció.